



Rógví Odvørson við bólkinum [rökkvi] í innleiðandi umfari í Sement kappingini

Mynd: Sonja Wang Hansen

tónleikur – og list annars – kunnu vera við til at fremja góða sálarheilsu. Tónleikur er nakað, sum tónleikarar aloftast fáa stóra njóting og positivar kenslur burturúr. Tað er stuttligt at spæla tónleik. So stuttligt, at bæði tað at venja og tað at framføra ofta hava fordjúping við sær. Sum frá líður, gert tú framgongd, og í dag dugir tú nakað, sum tú ikki dugdi í gjár. Skrivar tú sangir, gevur út, spælir konsertir ella tilíkt, hevur tú á lívsleiðini varðar, sum eyðmerkja tíni avrik. Tónleikur setur teg í samband við onnur menniskju, sum eru líka spent í listini, sum tú ert. Og tað kennist meiningsfult upp á allar móguligar mátar at spæla tónleik.

Eg havi kent Rógva Odvørson, síðan vit vóru tannáringar og alla tíðina, vit hava kent hvønn annan, hava vit havt tónleikin til felags. Vit spældu okkara fyrstu konsert saman – 14-15 ára gamlir – í einum mótisali á Skálafjørðinum. At veita Rógva Oddvørsyni tónleikaligan stuðul í Reinsarínum seinasta leygar-kvöld í Sement finaluni kendist tí trygt og ófremmant onkursvegna. Sum

oddamaður í bólkinum [rökkvi] – heitið er eitt orðaspæl við fornavninum og íslenska orðinum, sum sipar til dimma ljósið, sum eyðkennir bæði sólsetur og sólarris – skrivar Rógví Odvørson bæði tónleikin og orðini. Tónleikurin hevur ein einfaldan popputan dóm, og stílurin leggur seg eftir nýmótans rokki við elektroniskum íslettum. Men íoyrafallandi lögini nýtir Rógví Odvørson til at seta orð á sínar ofta myrku kenslur.

– Tónleikurin hevur verið tað, sum hevur hildið mær koyrandi.

– Hvussu tá?

– Tá ið eg var langt niðri, hjálpti tónleikurin mær at seta orð á, hvussu eg hevði tað. Eg slapp av við tankar og kenslur. Tað var ræðuliga inspirerandi. At skriva og gera nakað, man er nøgdur við, tað økir um sjálvsálitið.

Rógví Odvørson hevur gingið til tónleikaterapi. Og tað hevur hjálpt honum nóg.

– Tónleikurin gevur eitt innlit í meg sjálvan. Eg byrji at skilja meg sjálvan og sjúkuna betri.

– Gevur hann tær eina kenslu av kontroll?

– Ja, tað er týðningarmikið, at eg kann kontrollera nakað í mær sjálvum. Tónleikurin hevur hjálpt mær at fáa eina ávísu frástøðu ímillum meg og mínar kenslur. Eg eri ikki mínar kenslur. Tær nýtast ikki at stýra mær. Tú mást læra at kenna kensluna aftur, áðrenn hon gerst handling.

Í bók síni, "The Happiness Hypothesis" (2006), leggur Jonathan Haidt stóran dent á tað, sum hann nevnið tað guddómiliga ella tað heilaga, og aðrir sálarfrøðingar nevna tað transendentu ella tað omanfyri. Tað, sum lyftir okkum úr tí vanliga og gerandisliga, tað er tað, sum skapir vælveru, eydnu og gleði. Tónleikur og list annars duga serliga væl at gera júst hetta. Gerandisdagurin og hansara heiladoyvandi rutinur verða settar til viks tá ið farið verður á pall. Tíðin tykist at standa still, og tú missir teg sjálvan burtur í tónleikinum.

Tá ið vit spældu innleiðandi umfar í Sement, spældu eisini fyra aðrir bólkar.

Tveir sluppu víðari, og vinnararnir gjørdust Sissal og Konni Kass. Ikki [rökkvi].

– Eg var ræðuliga skuffaður, tá ið vit ikki komu víðari. Samstundis hugsaði eg, at tað man vera tí, eg eri sum eg eri. Eg internaliseraði tað.

– Hinvegin hevði eg gott fólk rundan um meg, leggur Rógví Odvørson smáfleinnandi aftrat.

Men eina viku seinni fingur vit boð um, at [rökkvi] kortini kom í finaluna. Dómararnir høvdu valt eitt "wildcard", eitt navn, sum ikki upprunaliga varð úttikið til finaluna, at senda víðari hóast alt. Valið fall á okkum.

– Fyri meg er tónleikur ikki bara hugni. Tað er nakað, sum eg taki í stórum álvara. Tí har eru so nógvar kenslur í. Tað, sum er innast inni, fer í tónleikin. Eg leggi alt í tað. Tónleikurin fer altíð at vera har.

– So leingi nakað verður, sum eitur Rógví, so verður tað eisini eitt, sum eitur [rökkvi], tekur Rógví Odvørson samanum.